

¹⁸Mert a keresztről szóló beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik üdvözülünk, Istennek ereje. ¹⁹Mert meg van írva: „Véget vetek a bölcsék bölcsességének, és az értelmesekek értelmét semmivé teszem.” ²⁰Hol a bölcs? Hol az írástudó? Hol e világ vitázója? Nem tette-e bolondsággá Isten a világ bölcsességét? ²¹Mivel tehát a világ a saját bölcsessége útján nem ismerte meg Istent a maga bölcsességében, tetszett Istennek, hogy az igehirdetés bolondsága által üdvözítse a hívőket. ²²És miközben a zsidók jelt kívánnak, a görögök pedig bölcsességet keresnek, ²³mi a megfeszített Krisztust hirdetjük, aki a zsidóknak ugyan megütközés, a pogányoknak pedig bolondság, ²⁴de maguknak az elhívottaknak, zsidóknak és görögöknek egyaránt az Isten ereje és az Isten bölcsessége. ²⁵Mert az Isten „bolondsága” bölcsőbb az emberek bölcsességénél, és az Isten „erőtlensége” erősebb az emberek erejénél.

Kedves Testvéreim!

Elárulok egy kulisszatitkot. Amikor prédikálok látom a gyülekezetet. Persze ebben nincs semmi meglepő gondolhatnánk, de hadd tegyem hozzá rögtön mire is gondolok. Arra, hogy látom, hogy ki, hogyan van jelen, ki az, aki figyel, ki az, aki úgy tesz mintha figyelne, és ki az, aki próbál másra koncentrálni. Valószínűleg azért is vagyok érzékenyebb erre, mert én magam is úgy ületem be eleinte a templomba, hogy nem különösebben érdekelt, ami ott elhangzott. Kimondottan érdekes megfigyelni egy-egy olyan alkalommal, amikor nem templomi környezetben hirdetem Isten igéjét, vagy pl. egy esketés alkalmával, hogy ki mire figyel. Akkor, amikor esetleg nem önszántából van jelen az eseményen az igehallgató.

Meglátszik, ha gondolatban máshol jár, meglátszik, ha úgy tesz, mintha figyelne, és meglátszik az is, ha kimondottan dühös, hogy neki ezt a vallásos maszlagot kell hallgatnia.

Persze tökéletesen érthető számomra, hogy valaki, aki nem azért van jelen, hogy az Isten igéjét hallgassa, hanem mert kirendelték, vagy egyszerűen elvárják, hogy ott legyen egy eseményen, akkor kényelmetlen az Isten igéjével találkozni. Miért? Azért, mert az Isten igéje, mindig kényszerhelyzetbe hoz. Hiába számolgotom az oltártér berakásait, hiába figyelek a repedésre a falon, és hiába lapozgatok az énekeskönyvben mintha eszembe jutott volna valami... hallom az Isten igéjét, és az hatással van rám. Kényszerhelyzetbe hoz, lehet, hogy nem akkor ott, amikor hallom, hanem sokkal később. Nem egyszer fordult elő lelkészi szolgálatom során, hogy valaki azért kezdett el templomba járni, azért keresett fel, azért keresztelkedett meg, mert valamikor egyszer, sok-sok évvel, évtizeddel ezelőtt hallotta Isten igéjét és nem hagyta nyugodni. Erre maga az ige mondja: *ilyen lesz az én igém is, amely számból kijön: nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem.*

Eleve a Biblia mondataira alkalmazott „ige” kifejezést is ezért használjuk: az ige, cselekvést, történet, létezés kifejező szófaj – Igen az Isten szava cselekszik, az teremt. Nem véletlenül kezdődik a Biblia azzal, hogy bizonyosságot tesz arról, hogy hogyan teremtette Isten a világot.

Látszólag azt mondja el a történet, hogy mit teremtett Isten: első nap sötétség világosság, másodnap vizek és ég... stb. de, ha odafigyelünk, akkor a hogyan teremtette kérdésre azt a választ kell adnunk: a szavával. Hiszen minden egyes teremtési nap így kezdődik: „Azt mondta Isten...” A Biblia eleje arról tesz bizonyosságot, hogy az Isten szava teremtő szó.

Tudom, hogy ezt legtöbbször az itt ülők közül nemcsak tudják, hanem meg is tapasztalták. De számomra is jó ezt újra és újra tudatosítani, hogy nem egyszerűen emberi szó, mindaz, ami vasárnapról vasárnapra elhangzik a szószékeken, hanem azon keresztül az Isten cselekszik.

Miért fontos ez? Mai igénkben Pál apostol ezt írja: ¹⁸Mert a keresztről szóló beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik üdvözülünk, Istennek ereje.

Igen, sokszor látom a szemekben, hogy lesajnálunk, kinevetnek az Isten igéje miatt. Lelkészként még a középkori ruházaton is mosolyognak, sokan nem is csak a hátam mögött. Ma már kevésbé, úgy tűnik én is öregszem – de régebben sokszor megkérdezték: miért lesz valaki ilyen fiatalon lelkész? A kérdés mögött nem a kíváncsiság áll, hanem a sajnálat: igazán kár érte, foglalkozhatna értelmes dolgokkal is, elvesztegeti a fiatalságát...

Ha a kérdező belegondolna, akkor maga is könnyen rájöhetne, hogy a legtöbb esetben nem öregen lesz lelkész valaki, de szerinte ez bolondság, felesleges időpazarlás, a tehetség elherdálása.

A héten presbiteri ülés volt, ahol a piacról szerezték be gyülekezetünk vezetőségének tagjai a grillezés alapanyagait. Miután őket nem a templomból ismerik meg is kérdezték: ide ilyen normális emberek járnak?

Igen, a világ szemében bolondság. Bolondság azzal tölteni a vasárnapot, hogy hajnali 10 kor istentiszteletre megy az ember. Bolondság időt, pénzt, energiát szánni erre az egészre. De mi tudjuk azt, hogy nem az. Mi, akik megtapasztaltuk az Isten szavának életújító hatását, a mi számunkra Isten ereje.

Pál arról beszél, hogy a keresztről beszélni mekkora örültség. Mi már nem is érthetjük, de azért belegondolhatunk abba, hogy amikor Pál ezt leírja, és amikor Pál Jézus keresztre feszítéséről beszél, akkor hallgatóink mi járhatott a fejében. A kereszt ekkor egy kivégzőeszköz volt, amelyet leginkább rabszolgákon, vagy olyanokon alkalmaztak, akiket szerettek volna megszégyeníteni. Azt mondani, hogy én abban hiszek, akit keresztre feszítettek egyenlő volt a legnagyobb ostobasággal. Értelmes ember ilyet nem gondol, de legalább nem beszél róla, pláne nem nyilvánosan.

²¹Mivel tehát a világ a saját bölcsessége útján nem ismerte meg Istent a maga bölcsességében, tetszett Istennek, hogy az igehirdetés bolondsága által üdvözítse a hívőket. ²²És miközben a zsidók jelt kívánnak, a görögök pedig bölcsességet keresnek, ²³mi a megfeszített Krisztust hirdetjük, aki a zsidóknak ugyan megütközés, a pogányoknak pedig bolondság...

A keresztről szóló beszédet, ezt a kívülálló szemében örültséget használja fel Isten – mondja Pál.

És amikor ezt mondja a Korinthusban – a Római Birodalom egyik legnagyobb városában élőknek – akkor ezzel arra biztatja őket, hogy bátran álljanak ki. Ne érdekelje őket, hogy mit gondolnak mások, ne foglalkozzanak azokkal, akik bolondnak tartják, kinevetik, kigúnyolják őket, hanem bátran beszéljenek a keresztről.

Beszéljenek róla. Addig amíg van lehetőség. El kell mondani, hiába nézik őket bolondnak.

Az oltár előtti igében a gazdag és Lázár történetét olvastuk. A történet jól illusztrálja, hogy miért is kell nekünk, akik már megtapasztalták az Isten szeretetét hirdetni a keresztet. Mert mi tudjuk, hogy ez tart meg. Addig kell ezt megtennünk míg tart a ma. Lehet, hogy ezért együgyűnek, bolondnak néznek, de ha nem vállaljuk fel, akkor elvesznek.

De nem lehet meggyőzni őket. Azokat, akik a világ szerint gondolkoznak nem győzi meg semmi. A gazdag és Lázár története szerint: Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki feltámad a halottak közül.

De nekünk nem meggyőznünk kell őket, csupán elhinteni a magot, az ige magját. Azután pedig öntözni, újra és újra hívni őket, újra és újra rákérdezni, na még mindig nem? És imádkozni értük. Én nem csak hiszem, hanem tapasztaltam, átéltem, hogy ez működik. Nem egy, nem két esetben. Persze mindig vannak olyanok, akiknek a szíve sokáig zárva marad... akik látszólag mit sem törődnek a beléjük oltott igével. De bízzuk Istenre az elültetett magokat.

Az utóbbi hetekben elég keserű lettem. Látva, hogy mennyi energiát fektetünk a hitoktatásba és mennyire nem látszik az eredménye. Miért nem jönnek el legalább a tanévzáró istentiszteletre. És miközben ezen gondolkodtam és elém került az igehirdetési alapige, megszégyenülve borultam le Isten elé. Mert megszólított az Isten: Zsolt, vajon a te dolgozol, hogy Isten munkáját elvégezd, vagy a te dolgozol, hogy ültess és öntözz, építs és plántálj? Pál ugyanebben a levélben írja egyébként ezeket a gondolatokat.

Biztos vagyok benne, hogy van a környezetemben olyan, akinek – talán nem is tudja – de szüksége van az evangéliumra. Kezd el imádkozni érte. Azután, vállalva azt, hogy esetleg bolondnak néz beszélj neki Krisztusról. Nem egyszerűen Istenről, hanem Jézus Krisztus keresztről. Lehet ez egy beszélgetés, de lehet egy ígérlap, egy könyv, egy Biblia ajándékozása... azután időről időre kérdezz rá: hogy van, és hogy beszélt-e már Istennel.

Az Isten hív téged az ő szolgálatába!